

holde, når de skal gøre rent i takt 120 – og det er lidt for meget. Så bliver de sygemeldt, og det tager nemt 2, 3, 4 år, før de er klar til at træde ind på arbejdsmarkedet igen. Efter 52 uger kommer de sygemeldte på kontanthjælp. Når ægtefællen arbejder, betyder det en indkomst på 0 kr. Og hvad skal der så ske? Jamen så skal huset sælges. Problemerne med økonomien kan så kombineret med frustrationer over den kommunale sagsbehandling give psykiske problemer. Når både det økonomiske og menneskelige overskud er væk, så ender vi – nu er det en rædsels-historie, ikke? – i skilsmisse med de konsekvenser, det har. Og hvor er børnene henne i alt det her? Hvor er hjælpen til de mennesker?

Det er en social deroute, og det er et skræmmebillede, men det er faktisk også dagens Danmark anno 2006.

En del af billedet er også det, vi havde før med kommunerne, som er økonomisk meget pressede, så pressede, at de i stigende omfang uberettiget stopper folks sygedagpenge. Det bliver en stadig større opgave for familier med handicappede eller sindslidende børn at få de nødvendige hjælpemidler – ombygninger, køretøjer, hjælp i øvrigt – og det er familier, der i forvejen er hårdt pressede. De skal så i stort omfang bruge tid på at kæmpe med det offentlige. Det går ud over familien, og når det går ud over familien, så går det ud over børnene.

På ordførerens skrivebord ligger der en række enslydende sager om pasning af for tidligt fødte børn. Lægelige eksperter anbefaler af forskellige grunde, at børnene bliver påsset i hjemmet ud over den almindelige barsel. Det kan ske ved, at forældrene bliver betalt for tabt arbejdsfortjeneste. Kommunerne er pressede og siger af økonomiske hensyn nej. De risikerer dermed at skade børnenes udvikling. Det er også år 2006.

For de familier, der er tale om her, er det ikke vigtigt med skattelettelser på 10 og 20 mia. kr. Det er simpelt hen vigtigt, at der er en ordentlig offentlig service, som fungerer. Det er det, der er vigtigt, sådan at de også kan komme tilbage og være med i samfundet og ikke blive parkeret ude på samfundets sidespor. Det er ikke det, vi har brug for, når vi skal have familierne og samfundet til at fungere.

Jeg tror, det bliver omkring her, jeg stopper.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi beder ordføreren blive stående et øjeblik. Hr. Per Ørum Jørgensen for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes, SF's ordfører startede ganske lovende, men piben fik hurtigt en anden lyd, om man så må sige.

Jeg vil godt spørge hr. Poul Henrik Hedeboe, om ikke han mener, at det er ganske fornuftigt med de her 400 mio. kr., som regeringen og Dansk Folkeparti jo i første omgang har prioriteret til, at vi sætter ekstra fokus på de udsatte børn, børnemiljøet, at vi med screening skaber mere viden om området og så efterfølgende er klar til på baggrund af den viden, vi indsamler, at målrette de sidste 1,6 mia. kr. til at sikre bedre kvalitet i daginstitutionerne.

Kl. 19.30

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Nu hørte jeg jo hr. Per Ørum Jørgensen, da han selv var på talerstolen, opfordre til, at man lyttede til den, der havde sagt noget. Det skulle hr. Per Ørum Jørgensen også have gjort med det, jeg sagde. Jeg kom faktisk ind på det emne dér. Det er fint at give en gave, det er fint at komme med noget, men hvis man har taget mere først, så er det ligesom lidt hult. Det er da o.k., at man reparerer på noget af det, man har gjort galt, det er fint nok, men man skulle have ladet være med at gøre noget galt først.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu ved jeg ikke, om vi tager noget først. Jeg synes, vi har illustreret i vores lille talkrig her i aften, at der reelt ikke er taget penge fra det enkelte barn i daginstitutionen. Vi har oven i købet også gjort det billigere for forældrene – de sparer altså nogle penge – og så hæver vi oven i købet kvaliteten med et meget, meget stort beløb, 2 mia. kr. Det må SF da synes er ganske positivt.

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Jeg vil sige, at det ikke lige er mit stofområde, men jeg har lyttet så meget både før den her debat og til den her debat, at jeg kan sige, at der jo er et helhedsbillede at tage hensyn til, og med til det helhedsbillede hører, at der også er nogle omkostningsstigninger i samfundet, som gør, at der faktisk er sket en udhuling, som er større end den her reparation, der kommer. Det er det, der er virkeligheden.